

VERSCHIJNT

Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor 's Gravenhage per 3 maanden f 4.50.
Voor de overige steden des Rijks 5.50.

ZATURDAG 17 MAART.

UITGEVER-DIRECTEUR:

C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.

Hoofd-Correspondenten M. Schooneveld en Zoon,
Beurssteeg, te Amsterdam.

Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
Jan Hendrikstraat, n°. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIE

Van één tot zes regels. f 1.00.
Voor elke regel meer. 0.15.
Behalve de 35 1/2 1/2 zegelgeld.

Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden worden geplaatst tegen betaling van f 1. het zegel regt daaronder begrepen.

In een tijd, waarin men van verschillende zijden pogingen ziet aanwenden, om de Grondwets-herziening van 1848, zoo wel wat het wezen als den vorm betreft, verdacht te maken, is het een verblijvend teken, wanneer men door wetenschappelijke mannen de Staats-inrigting, waaronder wij leven, aan een exegetisch en historisch onderzoek zien onderwerpen, en dat onderzoek bevredigende uitkomsten oplevert. Uit dat oogpunt verdient niet enkel de arbeid van Mr. C. VAN BELL, in de uitgave van *de Grondwet met aantekeningen*, eene ruime ondersteuning door algemeene deelneming; maar, wat ons bijzonder aantrok, zijn de behartigingswaardige wenken, welke in de voorrede door den schrijver worden gegeven.

Er zijn inderdaad weinig wetten, die zoo zeer populariteit behoeven, als eene Grondwet. Naarmate het volk al dan niet van de regtmaticheid en gegrondheid harer bepalingen doordrongen is, zal de eerbied voor die Grondwet, en, als een noodwendig gevolg daarvan, het vertrouwen op het bestuur des Lands, meerder of minder zijn. Eene stelling, waarvan het betoog door de geschiedenis van ons Staatsregt sedert 1815 schijnbaar werd geleverd.

Deze wenk is heilzaam; omdat zij den gestadigen afkeer veroordeelt, om in de plaats van eene Grondwet een anderen grondslag te schuiven, waarop ons staatsgebouw rusten zou, en om buiten die Grondwet om, in historische herinneringen een steun te vinden, waardoor eerbied voor de Grondwet zou kunnen worden ondermijnd.

De Nederlandsche Natie had het voorrecht in Willem II eenen Koning te bezitten, die in 1848, door eene ruime Grondwets-herziening, aan de eischen des tijds aan het billijk verlangen van zijn volk te gemoet kwam, en daardoor aan zijne regering, te midden van Europese woelingen en revolutiën, die kracht wisten te geven, waarin Nederland zich nog heden, onder zijn zoon en opvolger, onzen tegenwoordigen Koning, verheugen mag.

Jammer, dat zoo velen, uit welke bedoelingen ook, de belangrijkste der weldaden van de regering van Willem II miskennen, die, of regtstreeks eenen terugkeer op den gelukkig verlaten weg van vroegere grondwettige instellingen zouden willen beproeven, of wel, althans nog meer te vreezen is, langs zijdelingsche wegen hun doel trachten te bereiken, door namelijk de Grondwet in eenen anderen geest toe te passen, en hare geschiedenis en bepalingen medebrengen. De pogingen zijn, dikwijls, met niet ongunstig gevolg beproefd, om de ingenomenheid met de Grondwet te zwakken.

De geachte schrijver hier niet het meest gedacht aan de aankondiging eener tegenovergestelde wet, en de toepassing daarvan door het April-Parlement?

Wien beschouwen de Grondwet als een kind der omwenteling; als een toegeven aan democratische instellingen, die de monarchie van hare kracht ontdoen en de grondslagen van ons Staatsgebouw omverwerpen. Ik moet, uit volle overtuiging, die beschouwing voor een misverstand verklaren. Juist het tegendeel is waar.

De schrijver doet de schrijver zich als een gemoedelijk en redelijk bestrijder der anti-revolutionnaire partij kennen.

De toezegging in 1848 eener ruime Grondwets-herziening, en de benoeming daartoe eener commissie die uit mannen bestond, van wie men wist, dat zij konne namen reeds het vertrouwen der Natie wekken, moge de bewaring van orde en rust in het Rijk hebben verzekerd, doch het zij verre, dat men aan vrees voor eene revolutie de belangrijke grondwettige beginselen, die de tegenwoordige Grondwet van de vroegere zoo gunstig doet onderscheiden, te danken hebben. Het gezond verstand en de

meer en meer ontwikkelde kennis van het Staatsregt, hadden de noodzakelijkheid dier beginselen reeds lang aangetoond.

Deze zinsneden hebben eene bijzondere waarde. Zou de bewaring van rust en orde zijn verzekerd, zouden die belangrijke grondwettige beginselen in het plan der herziening wel opgenomen zijn, zoo in die commissie bijv. plaats genomen hadden de HH. VAN HALL, GROEN VAN PRINSTERER en VAN RAPPARD?

Die vraag durven wij gerust ter beantwoording voorleggen aan het geweten van alle bestrijders der constitutionnele partij en het antwoord zal, daaraan twifelen wij niet, de heilzame strekking hebben, om den eerbied voor de Grondwet te verhoogen.

Onze tegenwoordige Grondwet staat op de hoogte van den tijd, versterkt het Koninklijk gezag en beantwoordt allezins aan de intellectuele en politieke toestand en behoeften der Natie. Zij verzekert aan onze Staatsinrigting vastheid, veërkracht en vertrouwen.

Dat oordeel is gevestigd op eene redelijke overtuiging; want het werd geboren uit een exegetisch en historisch onderzoek van de bepalingen der Grondwet; eene overtuiging, welke de schrijver door de mededeeling van dat onderzoek, bij zijne landgenooten wil opwekken of versterken.

Hoe meer ons volk zijne tegenwoordige Staatsinrigting zal waarderen, des te minder zullen daaraan strijdige denkbeelden ingang vinden, en de band tusschen den Koning en zijn volk, ofschoon door nationale herinneringen reeds onverbreekbaar geworden, zal dan in waarheid eene nationale kracht zijn. De liefde voor Koning en Vaderland kan zich niet beter toonen, dan door eene eerlijke en opregte handhaving van de bepalingen der Grondwet.

Wij begroeten in den schrijver een krachtigen medestrijder voor de beginselen der constitutionnele partij, en teregt mag hij de woorden van den Graaf VAN HOGENDORP tot motto van zijn geschrift nemen:

Wie de Grondwet voorstaat, helpt de nationale vrijheid bewaren. Wie de Grondwet voorstaat, helpt het Koninklijk gezag bewaren. Het Koninklijk gezag en de nationale vrijheid zijn gevestigd door de Grondwet.

De rij der voorstellen tot vermindering van belastingen is nauwelijks gesloten, door het voorstel der Regering tot afschaffing van den accijns op het gemaal, of eene nieuwe concurrentie is geopend tot het ontwerpen van plannen, om ons belastingstelsel aan te vullen of te hervormen.

De Regering wil een hoofdelijken omslag, of liever eene quotisatie van 1 1/2 millioen over de verschillende gemeenten des Rijks.

De heer VAN DER TUUK wil eene radicale hervorming van het belastingstelsel (*Bijblad*, pag. 578); en de heer J. B. is tegen een hoofdelijken omslag; maar wil eene meerdere uitbreiding van het accijnsstelsel. Hij zegt in de *Nieuwsbode*: Wij blijven dus in 't bijzonder dat gedeelte van het door den Minister voorgestelde plan volstrekt afkeuren, volgens hetwelk het beginsel van hoofdelijken omslag zou ingevoerd worden in onze finantiële huishouding. Met het opofferen van dit beginsel, wij bekennen het, doet zich de uiterst moeilijke vraag voor (in het geval dat eene ontlasting op de twee voorgestelde objecten, ten bedrage van vijf millioen, ondersteuning mogt vinden), hoe een gedeeltelijk equivalent te vinden? Wij durven twee artikelen noemen, die thans onbelast zijn, die niet tot de eerste levensbehoefsten behooren, en evenwel van vrij algemeen gebruik zijn: DE KOFFIJ en DEN TABAK; en wij achten dat niet dan een overdreven superstitie voor 't geen men vrije handelsbeweging noemt, zich tegen een accijns op die artikelen zou verzetten. Bij de overweging daarvan zou onpartijdig onderzoek behooren gedaan te worden, naar den aard

en de uitgestrektheid van onzen handel; en naar de inrigtingen, die voor het geveel en de vrijheid van dien handel zouden overblijven. Het is niet zonder schroom, dat wij dit denkbeeld mededeelen, en in onze onbevreemdheid, onderwerpen wij het gaarne aan kundige beoordeelaars; slechts wenschten wij, dat de ontkenning niet voor een onherroepelijk axioma werd gehouden.

Dus:
eene belasting op koffij en tabak!
Nader komen wij daarop terug.

Het vermoeden van gebrek aan eene vaste overtuiging en van onvermogen, om die te doen gelden, wint veld zoodra tegenspraak met wrevel wordt ontvangen.

De Minister van Justitie heeft bij de verdediging van de Wet op het regt van vereeniging en vergadering daarvan het bewijs geleverd. Zekere malaise werd nu en dan openbaar en gaf gegronde reden tot beklag.

De heer Y. D. LINDEN zeide in de zitting van 7 Maart:

De Minister heeft zich beklagd, en ik begrijp er ook het onaangename van, dat men op de wet aanmerkingen had en bedenkingen tegen in bragt. Ik meen echter, dat het, wanneer men eene wet aan het oordeel van deze Kamer onderwerpt, aan elk lid vrijstaat, de vragen en bedenkingen, die bij hem opgerezen zijn, in het midden te brengen, en dat men dan als zoodanig gewaarborgd moet zijn voor eengerhande schimping. Aanmerking dat men telkens nieuwe moeilijkheden, nieuwe vragen te berde brengt.

Het is eenigermate hetzelfde geval, dat wij in 1849 hebben gezien. Toen werd aan politieke drift toegeschreven de algemeene afkeuring, die de wet toen onderging; eene afkeuring, zoo algemeen dat onder de zes leden, die er voor stemden, twee waren, die behoorden tot het toenmalige Ministerie.

Ik ben verplicht daaromtrent nog één woord in het midden te brengen, opdat de Vergadering wete, op welke wijze ik een ontwerp van wet beschouw. Ik beschouw het zonder te zien op den Minister. Ik beschouw de wet als eene wet, die langer duren zal als een Ministerie, en ik vind het een even verkeerd, een even ongeoorloofd argument om te zijn tegen of voor eene wet met het oog op den persoon, die haar voorstelt; dat vind ik zóó verkeerd, dat er niets boven gaat dan de onbeschamtheid om er voor uit te komen.

Op vragen, die de heer V. HOËVELL deed, werd door den Minister van Justitie aangemerkt:

Wat nu de gedane vragen betreft, moet ik zeggen, dat ik een weinig omzigtig ben geworden in het beantwoorden van bloote vragen. Ik weet niet of het wel de roeping is van de leden der Kamer om in abstracto vragen aan de Ministers te doen en zij verplicht zijn daarop te antwoorden.

De heer MEUSSEN kon dit niet onopgemerkt voorbijgaan.

De heer Minister van Justitie heeft dezen morgen gezegd: het gebeurt meer dan eens, dat een lid van de Vergadering rigt tot den Minister vragen, die hij zelf zeer goed kan beantwoorden. Ik geloof, dat dit zeer waar is, de vraag die gerigt is aan den Minister en die ik nu ook aan hem rigt, zou zeer goed door mij kunnen worden beantwoord; maar ik zal vragen of hij zich met dat antwoord, dat ik op de vraag geef, vereenigt.

Fijne ironie, die te meer treft, naar mate men den zin der uitdraking dieper peilt.

Maar wat is dan te denken over de waarde eener wet, wier voorschriften den toets van eene onbevengde overweging niet kunnen doorstaan; wier bepalingen alleen door onvoldedigheid zich kenmerken; en alleen ten gevolge van een aaneengesloten getal stemmen, bevestigd door toevallige omstandigheden, een wettelijk aanzien hebben verkregen; maar niet kunnen doordringen tot het regtsgevoel der Natie, omdat zij de vereischte zedelijke kracht missen.

Inderdaad, dat ministeriële conservatisme, dat stelsel van wetten doordrijverij, is niet geschikt, om den eerbied voor de wet, te verhoogen; maar wordt eigenlijk eene overwinning, waarvan alleen de minderheid de vruchten plukt.

